

въ земята и, догде го видишъ — мушваше се въ дупката си.

Дойдоха на нивата, гдето орѣха, и чичо Митушъ обърна плуга. До къмъ обѣдъ ораха спорно и леко. Но като напече слънцето, като взе да се чува мухата, отъ която щръклѣе добитъкътъ, работата стана тежка. Минаха и къмъ горния край на нивата, гдето прѣстѣта бѣше оцедена, суха и пълна съ троскотъ. На едно мѣсто коренитѣ на троскота бѣха тѣй дебели и тѣй нагжсто, че плугътъ запука, запука — и спрѣ. Аго завика и завъртѣ камшика — воловетѣ взеха да тъкатъ, както се казва, назадъ-напредъ, но плугътъ не мръдна.

— Хай да се не види! — каза чичо Митушъ загриженъ. — Ами сега?

Чичо Митушъ можеше да подигне малко плуга и тѣй на воловетѣ щѣше да олекне, но той искаше да има равна орань. Като изгледа дългата върволица на воловетѣ, каточе пресмѣташе нѣщо, той каза:

— Я дай, Аго, да впрегнемъ въ дъното Комура. Той е якъ, да видимъ дали не ще изкара плуга.

Въ дъното на плуга бѣха Балана и Чивгата — най-едритѣ, бѣли и двата, съ дълги еленови рога. Но тѣ бѣха по-старички. Туриха ги на мѣстото на Комура и другаря му, а тѣхъ двамата впрегнаха въ дъното на плуга.

— Хайде сега, карай! — каза чичо Митушъ.